

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a close embrace. The woman has curly hair and is wearing a dark sequined dress and a necklace. The man is wearing a dark suit and has his hand on her face. They are looking at each other with soft expressions.

Maya Blakeová
Jejich žhavé
doteky

MAYA BLAKEOVÁ

JEJICH ŽHAVÉ
DOTEKY

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

ještě jsme si tady moc nepovídali o jedné sérii, jejíž už třetí díl si můžete tento měsíc přečíst. V originále se jmenuje „Těhotné princezny“, takže je vcelku jasné, co je její zamýšlenou spojovací linií. Ve skutečnosti jsou to ovšem princové z neexistujících království – Zeus, Jag, Vincenzo a Rafael –, které spojily společné studie v Oxfordu a závazek „nezamilovat se, neoženit se, nemít děti“ (asi tušíte, jak to musí dopadnout, že?).

Zajímavostí této série je to, že každý z jejích čtyř dílů napsala jiná autorka. Caitlin Crewsová (Princova ostudná aféra, příběh prince Zeuse¹ v březnu), Marcella Bellová (Poušť jeho srdce o princovi Jagovi v červenci), teď listopadu je to tedy Maisey Yatesová (Začalo to pomstou a princ Vincenzo). No a v prosinci to bude Jackie Ashendenová (Její jediná vzpoura s princem Rafaellem).

Bylo by určitě prima, kdyby bylo technicky možné, aby všechny čtyři příběhy překládal do češtiny jeden a týž člověk. Bohužel se to nepovedlo, takže máte možnost posoudit nejen práci čtyř autorek (Jak se domlouvaly? Mailovaly si, chatovaly, telefonovaly si? Nebo se snad někde sešly osobně?), ale i tří překladatelek.

Snad se Vám bude líbit...

*S láskou
Váš Harlequin*

¹ Pravidla umožňují v případě, že nejde o antickou postavu, ale o moderní užití jména, používat „české“ skloňování „bez Zeuse“ místo „bez Dia“. Poznámka redaktora.

Maya Blakeová

**JEJICH ŽHAVÉ
DOTEKY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Reclaimed for His Royal Bed

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Maya Blake
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9452-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9453-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9454-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Byl ghostnutý... Delphine zmizela den ze dne jako duch, dala mu kopačky bez jediného slova vysvětlení.

Ghostnutý...

Jeho Veličenstvo král Lucca ze San Calliana už to slovo nemohl ani vystát! Kdykoliv je zaslechl, čelist se mu sevřela tak křečovitě, jako by byla vytesaná z nejtvrdší žuly, začal vidět všechno kolem sebe rudě a pět se mu svíraly v návalech vzteku.

Přesně před osmnácti měsíci ho tímto nelichotivým názvem s gustem pojmenovala média. Byl pro ně *ghostnutý princ*. A po jeho slavnostní korunovaci – nástupu na trůn království San Calliana – tuto přezdívku několik velmi troufalých žurnalistů změnilo dokonce na *ghostnutý král!*

Sakra! Zdálo se mu, jako by si snad obyvatelé jeho království vůbec necenili, že je považován za jednoho z nejpokrokovějších vládců současnosti. A že během pouhých několika let katapultoval San Calliano k dřívější ekonomické prosperitě díky řadě brilantních obchodních dohod, na něž ekonomové i finanční publicisté dodnes pěli oslavné ódy. A nikomu nezáleželo ani na tom, že si jako jeden z nejžádanějších starých mládenců na světě mohl po svém jediném osudově chybném vztahu dovolit chodit s těmi nejkrásnějšími ženami.

Předtím, než si Delphine jen tak beze slova zmizela, ji považoval za bezúhonnou a spolehlivou. Ukázalo se však, že je krásná jen navenek.

Zlobně sevřel rty.

Navždy pro lidi zůstane *tou, která ho opustila*, která pohrdla jeho nepředstavitelným bohatstvím, nezměrnou mocí i neomezeným vlivem. Tou, která se vypařila jako pára nad hrncem.

Navěky zůstane *tou*, o níž romantici pochmurně hlásali, že pošlapala jeho image neodolatelného playboye a vyrvala mu zaživa srdce z těla.

Až na to, že Lucca neměl srdce. Nebo alespoň ne takové, jež by se nechalo řídit city a nabádalo ho k chybným rozhodnutím tak, jak se to některým mužům stává. A jak se to přihodilo i jeho otci, jenž svými fatálními rozhodnutími poskvřnil celou královskou rodinu.

A právě to Luku naučilo, že není dobré se citově angažovat. A to ještě dávno předtím, než potkal *ji*. Ano, na citovou angažovanost si ve svých vztazích vždy dával setsakra dobrý pozor.

Přesto si však vydláždil cestu ke svému pádu a ostudnému přízvisku především on sám.

Si. Tohle si Lucca sám se sebou vyřikal už dávno. A dokonce se s tím i smířil. I když dost mrzutě a neochotně. Byl ale natolik schopen sebekritiky, aby si moc dobře uvědomoval, že nechal nespoutaný chtíč i emoce, aby mu zatemnily úsudek. Dovolil, aby ho její krása a důvtip natolik okouzly, že zavíral oči před tím, že svůj důvtip použila proti němu. A také díky tomu za oslnujícím úsměvem přehlédl její vypočítavou duši. Uměla se na něj usmát tak, že ho to donutilo zapomenout na všechno, co se naučil o citovém odstupu a obezřetnosti.

V okamžiku, kdy ji spatřil, zapomněl na tvrdé lekce palácových učitelů. A dokonce i na mnohem tvrdší lekce, jež mu udělila otcova nelítostná ruka.

Byl jí naprosto okouzlen. Očarován!

A pak...

Pak ho mlčky a nemilosrdně *odhodila*. A díky tomu se stal... *ghostnutým princem*.

Tehdy, když beze stopy zmizela a nebrala mu hovory, prožíval peklo na zemi. Pronásledovaly ho ty nejhorší představy, bál se, že se jí něco stalo. A tak pověřil důvěryhodné a spolehlivé palácové detektivy, aby ji našli. Za každou cenu. Bohužel se jejich snaha neseťkala s úspěchem a toto jejich naprosté selhání ho ještě víc popudilo. Jen díky těm neschopným hlupákům se dopustil mnoha *nevhodných* kroků, jež se ke koruněmu princovi království San Calliano ani v nejmenším nehodily.

V horečné snaze najít svoji jedinou lásku se snažil vlichotit všem kolem. Přátelům i nepřátelům. Nechtěl opomenout ani tu sebemenší stopu. A vystavil se tak posměchu i zneužívání.

Mio Dio, tenkrát nebyl dokonce dalek ani toho, aby začal žebrať a žádonit.

Prostě ho kompletně připravila o důstojnost.

A o její poslední zbytky nepřišel jen díky tomu, že mu poslala zpět nejcennější dar, který kdy komu dal, spolu s ručně psaným vzkazem krátce před jeho korunovací. A to jej konečně přimělo narovnat ramena a začít se konečně chovat dospěle a důstojně.

Vybavil si, že jeho království vzniklo díky tvrdému ocelovému ostří meče. Jen díky mnoha ozbrojeným střetům a válkám se stalo říší, jež nyní budila pozornost a respekt celého světa. Vzpomněl si, že královská krev, jež mu koluje v žilách, s sebou nese povinnost a odpovědnost, čemuž se však od chvíle, kdy ji poznal, úspěšně vyhýbal. Stejně, jako to během své vlády s železnou pravidelností dělal i jeho otec.

Jen vzpomínky na otce a skutečnost, že je nyní králem on sám, mu zabránily skočit do letadla v té samé chvíli, kdy ji jeho detektivové před třemi měsíci konečně objevili. Místo toho se rozhodl vyčkávat, trpělivě sprádat plány a vymýšlet vhodnou strategii.

Ta čtyři rukou psaná slova z jejího vzkazu se mu však navždy vryla do paměti!

JEJICH ŽHAVÉ DOTEKY

Mezi námi je konec.

Když si vzpomněl na ten vzkaz, projel jím vztek, tichý, nenápadný a nemilosrdně potlačený. Už nikdy nedopustí, aby zapomněl, kým je! S námahou rozevřel pěst a zhluboka se nadechl.

Daleko pod ním se pod blankytně modrou oblohou třpytily tyrkysové vody Středozemního moře.

A jestli bylo Monako považováno za ráj boháčů, tak ho San Calliano jako aréna moci a vlivu snadno předčilo. Bylo něčím jako drahocenným korunovačním klenotem v moři obyčejných drahokamů. A v jeho téměř sedmisetleté historii se tento klenot snažili získat nesčetní uchazeči.

Jeho otec však téměř po tři desetiletí tento toto překrásné království ničil – nejprve svými nevýhodnými obchody a později i díky svojí drahé choti...

Lucca sám také na pár měsíců pozapomněl, co všechno pro něj jeho dědičné království znamená.

Ale chybami se člověk učí. Už nikdy více.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

Za ním čekala jeho ministryně cestovního ruchu spolu s ostatními členy vlády.

Asi by jim měl už konečně něco říci. Od chvíle, kdy vyskočil od stolu při pohledu na její fotky v portfolio vhodných modelek na nadcházející exkluzivní královskou slavnost, jen mlčel a přemýšlel. A hlavně se sám před sebou styděl za vědomí, že na něj i po takové době takhle působí.

„Pane?“

Ztuhl, ačkoliv měl tento titul jinak mnohem raději než *Vaše Veličenstvo*.

Kdykoliv jej totiž v poslední době někdo oslovil titulem *Vaše Veličenstvo*, tak se v duchu vrátil do doby jejich prvního setkání... a před očima měl znovu její lehce výsměšný pohled třpytivě hnědých očí, když před ním udělala pukrle a zastřeným hlasem zašeptala:

„*Vaše Veličenstvo...*“ Přitom moc dobře věděla, že je zatím jen princem, a ne králem.

Později si ho tím oslovením dobírala se sexuálníím podtextem, a to dokonce i tehdy, když do ní poprvé pronikl. A tak mu ji tento titul již navždy připomínal.

Otočil se, aby si znovu prohlédl fotografie, rozložené na naleštěném starožitném stole v jeho palácové kanceláři.

Někteří lidé, mezi nimi právě i ministryně cestovního ruchu, se mylně domnívali, že už se s tím rozchodem vyrovnal, že už na Delphine nemyslí. Kdyby však ministryně věděla, že je se svým názorem úplně mimo, možná by mu ji teď nenabízela jako jednu z nejvhodnějších modelek na slavnost. Sice si už dokázal vyjít s jinými ženami, ale ten bolestný pocit zrady a vzpomínka na to, čemu ho v oněch šílených týdnech vystavila – to vše v něm vězelo už navždy.

Jako člen královské rodiny se učil diplomacii už od dětství, takže věděl, kdy má jít na věc po dobrém a kdy po zlém. Kdy být trpělivý a kdy naopak demonstrovat svou moc.

A v tomto případě rozhodně nehodlal být benevolentním. Toužil po pomstě. Už i proto, že jinak by ho mohli považovat za stejného slabocha, jako byl jeho otec. A kdykoliv by vyšel z místnosti, tak by si o něm lidé začali s posměchem šeptat. A to nemohl dopustit.

Zatímco obchodní pověst San Calliana již byla obnovena, jeho osobní život se stal kvůli ní terčem posměchu. A to nemohl nechat jen tak! Odplata ji nemine.

Proto teď s předstíraných ledovým klidem přistoupil blíž ke stolu a zadíval se na fotku Delphine Alexanderové.

Svojí bývalé milenky.

Proradné a falešné bývalé milenky!

Ženy, která ho v očích veřejnosti naprosto zesměšnila. A to jen několik let poté, kdy se o nevídaný skandál

přičinila i jeho vlastní matka, která zostudila jejich rodinu a z jeho otce udělala zahořklého a zlého starce.

Matčiny činy sice tehdy nemohl nijak ovlivnit, ale již od dob dospívání si namlouval, že na něj si nikdy žádná žena nepřijde. Že by se kvůli ženě nikdy nechoval jako blázen. Jako jeho otec.

S Delphine si ale nemohl pomoci. Úplně ho očarovala. Byl do ní tak zamilovaný, že když zmizela, tak mu vůbec nedošlo, že ho opustila, a bál se, že se jí něco stalo. Právě proto ji hledal tak zoufale a naléhavě, až to pošramotilo nejen jeho důstojnost, ale i jeho pověst.

Sáhl po složce, přiložené k její fotografii. Téměř všechno, co tam bylo napsáno, znal ještě z doby, kdy byli spolu. Ovšem to nové, co si teď přečetl a co dřív nevěděl, v něm vyvolalo jiskření smyslů. A jakmile se mu v hlavě v několika ostrých rysech zformoval celý plán, cesta k pomstě se mu najednou zdála až příliš snadná.

Potlačil netrpělivost a tázavě pohlédl na skupinu, sedící před ním. Ačkoliv konečné rozhodnutí leželo na něm, naučil se, jak důležité je naslouchat těm nejrozumnějším názorům. „Takže podle vás je pro tuto událost tou nejlepší volbou?“ zeptal se jednoho z ministrů a rychle odložil fotografii, protože se přistihl, jak svými prsty lehce hladí lesklé obrysy jejích lícních kostí i smyslné plné rty.

Ministr přikývl. „Ano, pane. Pokud se nám ji tedy podaří přesvědčit, aby tu práci vzala. Prý už se jako modelka neživí.“

Lucca si byl najednou stoprocentně jistý, že se mu ji podaří přesvědčit.

„Ale proč právě ona?“ naléhal.

„No, ostatní dvě modelky jsou samozřejmě také krásné, ale slečna Alexanderová v sobě má jisté tajuplné kouzlo, které, jak pevně věříme, dokonale podtrhne hodnotu a význam královské sbírky.“

Lucca musel s jeho slovy proti své vůli bezvýhradně souhlasit. Na její dokonalé tmavě karamelové pleti

by lesk a půvab pověstných diamantů ze San Calliana vynikl nejvíce.

„Ještě jste ji ale neoslovili, vidíte?“ zeptal se ostře, protože věděl, jak dychtivě celé jeho království čeká na tuto slavnostní týdenní akci oslavující úspěchy a význam království.

A tak se vedle přehlídky těch nejušlechtlejších arabských plnokrevníků chystala i exkluzivní přehlídka diamantů z královského pokladu, stejně jako výstava dokonalých sportovních aut spolu s proslulými mistrovskými díly renesančních malířů. A to byly pouze některé z lákadel, které dal dohromady královský festivalový výbor. Vstupenky na jednotlivé dny festivalu byly vyprodány během několika málo minut a dokonce i VIP pozvánky jim mizely pod rukama neuvěřitelnou rychlostí.

„Ne, pane, ještě. Vzhledem k tomu, že jste dříve trávil se slečnou Alexanderovou hodně času, nechtěli jsme ji oslovit bez vašeho souhlasu.“

Lucca neochotně odtrhl pohled od Delphininy fotografie a pokusil se alespoň o zběžný pohled na fotografie ostatních kandidátek, než se urychleně vrátil zase k té její.

Tiše přitom pohlídal vlastní neschopností od ní odvrátit zrak. Tušil, že nad ním má stále moc. Dokonce i nyní. Po tom všem, co mu provedla.

V duchu si ale přísahal, že to všechno už ale bude brzy jednou provždy minulostí.

„Ano, máte pravdu,“ řekl klidně. „Pro tuto důležitou společenskou událost je skutečně tou nejlepší volbou. Nechte to na mně, spojím se s ní sám.“

O měsíc později

Delphine Alexanderová se šokovaně podívala na blondatého muže na vedlejším lehátku. Vypadal, jako by měl mírnou kocovinu, což byl však jeho běžný stav, který za dlouhá léta vypiloval k dokonalosti.

„To myslíš vážně? Ty jsi prodal svůj podíl v týmu?“

Hunter Buckman lhostejně pokrčil rameny. Na žhnoucím katarském slunci vypadal uvolněně a v pohodě. Když se před několika lety potkali na afterparty po módní přehlídce, zaujal ji právě touto svojí vrozenou nonšalancí. Ale teď ji jeho nenucený a bezstarostný přístup naopak rozčiloval. Nikdy nebral nic vážně.

Jako jediný dědic mnohamilionového texaského ropného impéria nemusel nikdy ani hnout prstem. A přibližně z devadesáti procent času opravdu nedělal nic. Navíc ho každou chvíli zaujalo něco jiného a celý jeho požitkářský životní styl byl poháněn pouze jeho vlastními aktuálními zájmy.

Ale když jí nabídl, aby koupila část akcií jeho nejnovějšího projektu, tak doufala... *modlila se...*, že jeho zájem o tento podnik vydrží podstatně déle.

„Je mi to líto, Delly. Ale ta nabídka byla až moc dobrá na to, abych ji odmítl.“ Odolala nutkání zakřičet. „Ale proč jsi nedal šanci i mně, abych ti udělala nabídku a odkoupila to od tebe já sama?“

Ušklíbl se a poškrábal se na neupraveném strništi. „Protože jsem věděl, že se mi ten prodej budeš snažit rozmluvit. Nebo...“ Odmlčel se a s provinilým výrazem se zadíval stranou.

Zvedla obočí. „Nebo...?“

„Nebo budeš dělat všechno možné pro to, abys ode mě ty akcie opravdu koupila ty sama.“

„Ale vždyť o tom právě mluvím, že bych je od tebe ráda odkoupila já sama. Co se ti na tom nezdá?“ Tvrdá práce jí nebyla cizí. Od šestnácti let, kdy pochopila, že se může spolehnout jen sama na sebe, se snažila prorazit ve světě a vydělat si dost peněz.

Hunter se vyhnul jejímu pohledu, rozhlédl se kolem a pak luskl prsty na kolemjdoucí pokojskou, která mu přesně o třicet vteřin později přinesla vychlazenou láhev jeho oblíbeného piva. Delphine musela pevně sevřít rty, protože se jí na jazyk drala poznámka, že není v devět hodin ráno na pití trochu brzy.

Notně si přihnul a pak se jí podíval do očí. „Bylo mi jasné, že by ses klidně sedřela z kůže, jen abys ode mě ty akcie vykoupila. A to jsem nemohl dopustit. Už i tak jsi toho v životě zažila dost a dost.“

„Takže jsi mne toho chtěl ušetřit? Pomoci mi?“

Dojalo ji to, ale připomínka toho, že ji Hunter viděl na dně, ji zahanbovala. Desítky nocí prostál za dveřmi její ložnice a poslouchal, jak nařiká nad zlomeným srdcem a později i nad hlubokým zoufalstvím ze ztráty svého drahocenného dítěte.

Když se konečně vypotácela ven, na nic se jí nevyptával. Prostě jí jen mlčky nechal, aby se u něj zase dala dohromady.

„Kolikrát ti mám ještě opakovat, že jsem naprosto v pohodě?“ zeptala se ho. „Všechno to... předtím... je už minulost.“

„Sakra, tušil jsem, že přesně takhle zareaguješ, Dolly...“ Zastavil se a povzdechl si. „Ale za můj podíl mi nabídli sto dvacet milionů dolarů. A to už je pořádný balík peněz.“

Zavrávala a sevřel se jí žaludek. Trvalo by jí několik měsíců, možná i let, aby vymyslela možnost, jak sehnat tolik peněz. A s více investory by přišlo i více frustrujících požadavků a problémů.

Byla nadšená, že v tomhle projektu jsou s Hunterem parťáci jen oni dva, přesto, že on vlastnil devadesát procent Hunter Racing a ona oněch zbývajících deset. Za poslední rok ale do jejich závodního týmu dala celou duši, nemluvě o veškerých jejích úsporách. Byla srdcařka a po měsících plných zoufalství našla konečně nový smysl života. Oprava rozbitého dětského kola na silnici zde v Kataru byla rozhodujícím okamžikem, který prosvítil její osamělost a určil jí nový směr. Směr, který jí dal možnost zabývat se něčím jiným než zlomeným srdcem a ztraceným dítětem a který oživil památku jejího otce tím, že se věnovala tomu, co měl na světě ze všeho nejraději.

Kariéru modelky už uzavřela a její novou vášní se stalo vedení závodního automobilového týmu. Vášní, která je teď díky Hunterovi v ohrožení.

Potlačila frustraci. „Do týmu jsem nastoupila teprve před necelým rokem. Nemohl jsi alespoň počkat, až se rozkoukám, než bys mi dohodil jiného partnera?“

„No, tak teď si teda pěkně vymýšlíš,“ pronesl svým líným texaským přízvukem. „Stihla ses rozkoukat už během prvního týdne. Máš to prostě v krvi. Na konci minulé sezony jsi Hunter Racing vytáhla na páté místo v šampionátu a letos jsme po pouhých šesti závodech už na třetí příčce.“

Delphine si masírovala spánky. „A přesto chceš tým opustit?“

Znovu nedbale pokrčil rameny a jeho opálená pleť se zaleskla na slunci. „Přestalo mě to bavit, Delly. Už mi to nepřináší radost.“

Radost...

Přijela do Kataru s pevným přesvědčením, že pro pocit radosti už v jejím životě nikdy nebude místo. Po roce a půl jí bylo jasné, že se nemýlila, ale zároveň zjistila, že navzdory těžkým ztrátám dokázala dál žít a pečovat o ten malý kousek srdce, kde uchovávala vzpomínky na čas strávený s otcem před jeho smrtí. A díky tomu přežívala. Den za dnem.

Polkla a pohlédla na obrovský třpytivý bazén a lesknoucí se vody Perského zálivu. Hunter koupil tento dům hlavně proto, že měl pikantní minulost, kdysi prý patřil sultánově oblíbené milence. Ale pro Delphine to bylo především klidné útočiště, kam se uchýlila, když se jí před rokem a půl zhroutil život jako domeček z karet...

Ne, už na to nesmí myslet!

V těchto dnech mohla mít několik požehnaných hodin klidu, kdyby jí na mysl opět nepřišlo děťátko, o které přišla. A také král Lucca ze San Calliana s tím svým drahocenným *Seznamem*. Kdyby to alespoň

ještě pořád tak nebolelo. Už se však alespoň naučila chodit, mluvit a dýchat, aniž by ji na každém kroku hrozilo, že se udusí žalem.

Kvůli útočišti, které jí Hunter tehdy, po tom všem, beze všech podmínek poskytl pod svou střechou, se teď na svého přítele ani nemohla zlobit. Pak se ale rozhodla položit zásadní otázku.

„A kdo je kupec?“

Uhnul očima. „Kupující byl anonymní. Však víš, jak to v těch offshorových firmách chodí.“

Pomalou vydechla a přinutila se ke klidu. „Jsem spolumajitelkou týmu. Nemyslíš, že mám právo vědět, s kým budu v budoucnu spolupracovat?“

„S oficiálním oznámením spolumajitele chtějí vyrukovat až po letní přestávce. A já jsem v rámci smlouvy podepsal dohodu o mlčenlivosti, takže ti bohužel nemohu prozradit ani název té firmy.“

Mrazivé chvění, které jí náhle projelo tělem, by Delphine nejraději svedla na závan mořského vánku. To by ale nevysvětlilo divoce bušící srdce. Ani sucho v jejích ústech.

Potlačila obavy a snažila samu sebe přesvědčit, že nemá důvod k panice.

Během čtyř měsíců, které strávila v posteli Jeho královské Výsosti prince Luky ze San Calliana, se mu nikdy nezmínila o své lásce k závodním autům. Ani o ničem podstatném o své rodině. Jistě, věděl, že nějakou rodinu má, ale v hovoru se nikdy nepouštěla do podrobností o tom, že se s matkou vzájemně úplně od-cizily.

A Lucca se ani nijak zvlášť nevyptával, ostatně nebyl ani čas probírat její rodinné poměry. Sdíleli toho spolu tolik! Společnou lásku ke světovým kulturám, k umění i architektuře, stejně jako vášně pro gurmánské delikatesy. A také se díky němu seznámila s tím, jak se surové diamanty v jeho rodinných jihoamerických dolech mění z nevhledného kamene na mistrovské dílo.